

ERKJENNELSE, INNRØMMELSE, BEKJENNELSE

En dialog for to om byen, om det å praktiskere som arkitekt, om å dvele ved det det tilforlatelige og opplagte og en hel masse tvil.

TVIL 1

/Instruksjon/

K sitter ved siden av L. K forholder seg stort sett rolig og alvorlig. Det samme gjør L. Praten går; lett springende. De er halvunge arkitekter og har lagt seg til et blikk for den halvferdige, halvt vellykkede, helt og fullt haltende, byen. - De to deler en sterk fasinasjon for noe annet enn det åpenbart skjønne og gode. De kaller seg To romturister.

Navnet tatt i betraktning, har de ironisk nok brukt mye tid i det siste på å dissekere idealet om den rekreative byen. De tror det ligger en felle og noe lite varig i det å bygge en by der det meste handler om fritid. De har ikke uten videre villet akseptere Gehlske opplagtheter som herlighetsverdier, bilfritt eller promenader. K sier:

(K) Du, jeg tror jeg har fått en slags erkjennelse.

(L) Wow. Erkjennelse?

(K) Ja. Jeg tror det er på tide å stoppe opp litt og ikke bare akseptere all den der praten om bilfritt.

(L) Spennende.

(K) Eller promenader. Hyggelige prinsipper alt sammen. Men den rekreative byen er sosialt ekskluderende og forbeholdt en slags hvit middelklasse. Den er til for dem som har tid og råd til å nyte, for dem som ikke trenger å yte.

- (L) Ennå verre: Alt det fokuset på en by tilrettelagt for hyggeligheter har gjort oss late og uinteresserte. I den rekreative byen går vi sedate rundt på bilfrie promenader, spiser først burger, så is. Vi stirrer passivt mot utsikter og horisonter, er mette og fornøyde, opponerer mot cirka ingenting. I mellomtida kan griske politikere gå i middag hos ennå grådigere eiendomsutviklere og gi bort tolv etasjer mens ingen bryr seg.
- (K) Mulig jeg er i overkant konspiratorisk nå, men for meg ser det ut som at søttitallshumanisten Jan Gehl kunne vært den ukjente faren til den kreative klassens forkjemper, Richard Florida, haha. De har jo akkurat samme nesa.
- (L) Godt sett. Vi fjerner havner, felles forhistorie og håndgripelige arbeidsplasser til fordel for bilfritt byliv før vi har sjekket om det kommer til å være penger igjen på kontoen når vi skal fylle det bilfrie med noe annet enn tom asfalt.
- (K) Ikke sant. Vi bruker siste rest av de pengene som lukter av oljeeventyr på å fornekte og fordekke alle spor av det som faktisk har gjort det mulig å tilbringe så mye tid på promenader.

TVIL 2

/Instruksjon/

K sitter fortsatt ved siden av L. K er mindre sammenkrøpet, nevrotisk og innbitt. Det samme er L. Som så mange ganger før går praten; lett springende, tidvis vinglende, oftere tvilende. De nærmer seg noe sånt som mer voksne arkitekter; lurer på om den naive nysgjerrigheten som de en gang hadde tenkt på som romturisme, har blitt til en i overkant kritisk stemme. De har, muligens ufrivillig, blitt talskvinner for den produktive byen. Langt der inne hos dem begge, har det endelig begynt å murre en ny og lettende hunger for det ukompliserte og enkle. K sier:

(K) Du, jeg har en innrømmelse.

(L) Innrømmelse? Imponerende, det er voksent.

(K) Her om dagen, i et prosjekt, foreslo jeg faktisk en promenade.

(L) Virkelig, en promenade? Strengt tatt har jeg en innrømmelse, jeg også.

(K) Så fint.

(L) Jeg er så lei av å være en hater.

(K) Samme her. Jeg er skikkelig sliten av å være så negativ og kritisk. Av å se konspirasjoner overalt. Det som startet som et konstruktivt ønske om å vrenge om på Gehlske begreper, om å tillate seg å dvele ved alt dette tilforlatelige og enkle, har blitt til et fastlåst, svarthvitt og like forutsigbart ønske om alltid å si noe motsatt.

(L) Nettopp. Vi har et fag med krav til å finne løsninger, til å skape endring. Paradoksalt nok har så alt maset om det produktive gjort oss til handlingslamme og paralyserte observatører. La meg bare få være en glad laks.

TVIL 3

/Instruksjon/

K sitter på ny ved siden av L. K forholder seg igjen rolig, men mindre alvorlig. Det samme gjør L. De kjenner seg lettet, de fniser. Som så mange ganger før går praten; lett springende, tidvis vinglende, oftere smilende. K har bekjent at hun er usikker på om det var riktig å innrømme at den der kritiske stemmen var et feilspor. L har bekreftet og sagt at det kanskje er mer voksent å stå i tvilen, å tørre å pendle mellom det enkle og det kompliserte. I kjølvannet av de foregående erkjennelsene og innrømmelsene, har det dukket opp en ny tvil.